

L A D I S L A V K L Í M A

J S E M A B S O L U T N Í V Ů L E

Ladislav Křím

J s e m a b s o l u t n í v ů l e

Podal jste v listu svém pěknou lapidární skicu Svého stavu; nedostatek detmilu činí situaci toho, kde chce o věci pronést své slovo, obtížnou: shovívavost k dopisu je trochu Vaší povinností.

"Osvobozenost": v tomto slově vidím hlavní moment Vaší skici... Podtrhl jste slovo "volný" /ř.15/... vřadil jste, což ještě více se mi líbí, totéž slovo dodatečně nad řádku do věty /ř.11/... Shodujete se snad se mnou v oceňování vysokého - nejvyššího významu volnosti?... Nazvav osobu jednoho svého románu Volným - napsav jinde: "uvidí se měla-li pravdu, má volnosti, největší, jaká dosud v lidstvu dosažena, či vaše otrockost, vy pozemští krtkové a nebeští psi, ať etc.", - vzdal jsem nejchromnější vůbec možnou chválu - .

Ale jak rozumět Vaší osvobozenosti?

1. Zbavil jste se pout, tíživých sice, ale ne nejhlavnějších? . . . Triumf je největším hyperbolistou, nejmohutnějším zvětšovacím sklem...

2. Rozrazil jste řeky svého života vůbec? To by byl "velký krok", k "velkému vítězství", toto musile by následovat: Osvobození jest jen vyřknutí první slabiky slova, - odpovězení nutné, by napovězení bylo ospravedlněno, odměněno. Male znamená, osvobodil-li se od něčeho: na tom záleží, k čemu jsi se osvobodil. Mnozí odhalili všechnu cenu svou, odhodivše poddanství svoje: Nietzsche, přibližně: jen největší lidé stvoření jsou k volnosti, - jen proto jsou velicí, že jsou k ni stvoření. K Volnosti však "stvořen" jen Bůh - : Jen proto je Bohem, že je Volný - - .

3. Stal jste se Volným, Bohem? Osvobodil jste se ode všeho? došel cíle cílů, dobyl velkého vítězství? Není už dalších kroků a dopovězení a vítězství osvobození se ode všeho; nemá smyslu otázka: k čemu jsi Volný? Sebeúčelem jest volnost, stavem Věčné dovršenosti, Souverainitou, Absolutností, věčným triumfem, Victoria Aeterna; sloven slov, ideou ideí, etností ctností, cenou cen. Pojmem negativním, stejně jako štěstí je Volnost, přes to, jsou proste oba božsky ludibriczně nejvyšší pozitivitou. Ve světě v němž existují pouta, jenž s polovice z nich je složen, a nemůže být jiného cíle než setřesení jich; nepoutanost - toť už souverainita a stání nade vším a blaženost a absolutnost. Pojmy absolutnost, absolutnum znamenají, podivuhodně, už linguisticky odpoutanost, odpoutáno, hanebně praví Schopenhauer asi: kdyby profesori filosofie musili místo latinského "absolutnum" užívat němeského převodu slova toho, rozmyslil by si tak nazvatí Boha; nepoznal, že svět je negativopositivum, malum bonum, bolestná rozkoš, alogické legikon, plaisantní vážnost ...

Nutnost pochopit, že dosažení volnosti je stání se Bohem. Dvojí však při dosažení Volnosti rezeznávají:

A. pochopení proniknutí teze proniknutí tézí "Jsem Volný, Absolutní", - silné dost, aby se stalo, fundamentálním, nevířlivým přesvědčením "ideově" celou duší ovládajícím, základním tónem jejím, rotační osou, přístavem...

B. Skutečnou, nežertovnou, praktickou ovládanost celé psychy ideí tou, harmonickou blaženou celkovou poslušností jejích imperativů. Já prvního jsem dosáhl; druhého ne. Prvního možno dojít dále, li se člověk pravou cestou, za několik měsíců. Druhého za centiliony let - však v jistém, velmi restin-

gevaném smyslu, za velmi příznivých okolností, už v tomto životě. Dílem blesky iluminací, dílem dlouhé řetězy nespočetných menších vítězství, jsou předpokladem dobytí nejvyššího vítězství, "Velkým Vítězstvím" zovu;

A. vyhoupne z rozdrčené skořápky jednoho dne pak "Same sebou", - že by se u Vás jednalo jen o 1., - nesoudím. O. Pravděpodobně. "Školská filosofie" není to v podstatě moderní světový nábor, jehož smyslem je dedeifikace člověka, není to : "jsem živočich" místo "Jsem Bůh" - ? Ale i tento animalismus, vedoucí nutně a rychle k bestialismu, je vlastní žalář sudby, jenž "chce Nejvyšší". Jedná se současně i o 3.? Myslím, že ano, ale jen částečně. Pravíte, že počátek filosofie není dán, že možná začít kde se chce, ale to je krajní doktrína krajního liberalismu, absolutismu; že chcete stát se Vším - svatým Bohem... Na základě mínění, jenž jsem si o Vás vytvořil, soudím však, že idey takové jsou dosud u Vás zášlehy blesku více než klidným, stálým sluncem, tušeními víc, než jistotami, ze všech stran argumenty podepsanými, více nápady, než přesvědčeními; že užřel jste obrysy boží filosofie - neobjal ji dosud; Svévolnost že Vám více představou a teorií než bytím a praxí; že jste mladičkový adept sluneční této nauky, hledačem jejím, ne k jí samou...

Že krátce shrnuv právě clonu, která vidinu Volnosti zakrývala do nedávna zrakům Vaším, spějete k ní, vzdálené, měnlivé, zhasínající, zas se rozíhající, šalebné. - Na tomto, snad falešném předpokladě stavím list tento. - Cíl Váš - dospětí volnosti. Cíl tohoto psaní: být vám na cestě této poněkud prospěšný. - Kde Vás něco vskutku hlouběji zaujme, - tam byly snad předpoklady a dohady nesprávné. Vyzní-li vše naprázdno, znamená jen, že podzemní proudy našich duší tekou zcela různými směry.

2.

Kde dal by Vám radu: vyjasňujte si stálým přemýšlením hlavní body Boží filosofie. Dávám recept jiný; jednodušší a průzračnější, lehčí a hmatatelnější, účinnější, = paradoxně prostý až k smíchu. Dávám Vám jen tři slova:

J a s o m a b s o l u t n í v ů l e.

Budete-li paroly této následovat, vše bude následovat Vás, neboť vše následuje z ní, =

Podtrhl jsem slovo "slova".

V teorii potřebné, v praxi nutné, věude je dobré stlačit myšlenkový celek svůj v jedno nebo několik málo slov. Jen ta jej = zmaterializovaný = vskutku máme, držíme; příznačně, rozplývané oblačné stvůry myšlenkové, ve vodu kondenzované, v láhev uzavřené, chováme v kapse. Slove jest inkorporací myšlenky, inkorporace aspoň zdáním skutečností, a skutečnost teprve posesi, posese teprve cenou. Vše nevtělené je v člověku stínem a přízrakem a polo=ničím; pouhému duchu říká se strašidlo, pouhé, ve slove nezhuštěné myšlence konfúznost, hloupost a nesmysl. Bůh jest jen stupňovaný člověk, jen Titán a Gigant.

Žádná předčasná malomyslnost. Jako člověk by něco ze sebe měl, zhustil se v těle, tak Bůh zkvetl, = jednak v hrubších svých součástech, = kosmos, jednak = v ~~hnt~~ subtilnějších = ve Slovo: rozumět slovu "slovo" slovně... Grabův Faust: Tedy byla řeč více než člověk. Satan: "Jest tím". Slove jest živoucí, vlastní existencí žijící mystická bytost, animal; neodvislá, vyšší než co konkrétního, božská, Bůh sám; a Bůh bylo slovo..."

Neztrácí = získává svět mysterium tímto. Pouhé myšlení: chaotická alhována; slove: dýmavá hvězda a focus a jednota a boží ludibrioza. Považovat stanovisko toto, = považovat např. žití dle tuhé formule za poddanství, formalnost, vnějškovost, bezduchost je pedanterií, formalností, vnějškovostí a bezduchostí, = tameníci z předsudku o kontrapozici "myšlekovot = slevnost", = o inferioritě slova oproti myšlence... Naopak je slovo velká reforma, zjasnění znovuzrození ducha, původně nabulozního, fruditního...

Podtrhl jsem slovo "slova" =:

Komicky primitivně jednoduché budiž užívání uvedené paroly prostě si ji říkat, slyšitelně neb i jen myslit, často a za všech okolností. Nebudiž přitom ani hlavním cílem evokace ideí, " budiž celá věc téměř jen akustikou... Povaha slova nese s sebou, ať se chce nebo nechce, že jsou idey ty často překvapivě dobré, a i usilovnou snahu po jejich vzbuzení vyvolá maxima naše sama sebou", však snaha ta přicházejí teprve v druhé řadě, nebudiž vědimým, vládnoucím základním zámyslem je zde, v nejsubtilnějších, neznámých dosud lidstvu regionech, víc než kde jinde po čertech těžko, jasně a přes poněkud stručně se vyjádřit, = však přirozene tak a dobře: teprve vlastní zkušenost má tu být učitelkou, nemá-li vše být plané. Varuje před tendencí, aby formule vyvolala vždy dobré idey, proto, že je velmi nebezpečná: po delší praxi vede ke konfúznosti, zkalnění astenii a různým fatálním chorobám, = experte crede, a že je neracionální: nemohou povstávat dobré idey vždy, už proti, že dobré a špatné se vždy nutně střídá, = což však lidstvu namprosto nevědělo. Již stálé opakování je nezdravé, odperuje zákonu o nutnosti variace, = ehromného umění a lživosti třeba, by docíleno bylo, aby nezdravost ta přinesla nakonec zdravého ovoce. = Zkuste např., podaří-li se Vám opakování formule naší třikrát po sobě vyvolat aspoň přibližně tutéž ideu; neznám v tomto ohledu psychologii Vaši, aniž jiných lidí, = ale

řekl bych, že pokaždé vystane ve Vás něco značně jiného; podobné myšlenky nenechají se ovládat, ba ani analyzovat, - jsou to spravidla "pocity", ne idey. Obyčejně vykresáte ze svého nitra něco velmi nejasného, pouhou larvu myšlenky, mlžný opar jejího jádra. Neuspokojují evokace takové, člověk klade si nárok, aby zdařilo se mu vždy stvořit ideu jasnou a vítěznou; nezdaří-li se to, vytýká si bláznivě chabost myšlení, sylvuje vinu na formuli svou, fixuje si jinou, přelétá od jedné k druhé, zoufá nad celou tou cestou, opouští ji - a zase se na ni vrací, - až konečně přijde k rozumu: k největšímu uskrovnění se - k pouhé slovní praxi, jakou tu doporučuji, k "Ver allem haltet auch an Worte-Worte auch durch si chere pforte in" a Tempel der Gewissheit sin kterýžto, naprosto ne pouze ironicky sermon Mefistotelův k žáku tuto doporučuju. A pozná, že na příšerné své dráze musí být vděčen ze vše, co, vystavší v něm, je s nadhvězdným cílem jeho v souvislosti i nejvzdálenější; že zde i malé je velké; že třeba ohromné iluminace a zářivé triumfy, mohoucí za okolností přetvořit psychu na měsíce a léta, nejsou téměř v jeho moci, - že může vždy rozžehovat nesčetná malá světélka, která slitá utvoří jediné velké světlo; že Gutta cavat lapidem... I nejmatnější pocit Svévolnosti přivede o kousek dále, dále na Velké cestě. Co na tom, že bude trvat triliony aeonů? Malou cestou byla by, kdyby nebyla dlouhá. A právě délka její je tím nejžádoucnějším a nejkrásnějším, pouť k cíli je stejně čarovná jako spočinutí v něm; čarovnější dokonce, - zároveň jsouc čarovná méně. Vše dobré prodlužuje si člověk nejvíce, - ať už dobrý oběd zajímavý, že to nejlepší skončit chce jedním rysem. Bojí se, naprostý novopříchozí do těchto krajín Záře, že prchle by mu to, kdyby to okamžitě neuchopil, - oslepený. Nedočkavost, je zde stejně pošetilá jako přirozená; nechtějme ji extirpovat - jeť výborný stimulus pokroku; korigujeme ji poznáváním její neracionality; stimulus neméně ostrý; strídání dvojnásobí sílu součástí, z nichž sestává; a svět je duchový, dáblský tanec odporů.

Někdy vyvolává parole naší ideu zárnou, která samojediná pozlatí více dní, lehkými, tančícími, srdnatými, povznesenými, láskyplnými, dobovačnými učiní všechny, jejich chvíle. Mnohdy ideu jež prosvítí aspoň několik minut. Většinou stavy dosti šeré, znatelně téměř nepovznášející. Mnohdy něco tak matného, zmateného, tak zraněného, mrzáckého, že strhne to naopak dolů, naplní nespokojeností s sebou, nedůvěrou k sobě, hnusem ke dráze po níž se vlečeme, avšak právě zde je poměrně snadno v zápětí zdvojenýma úsilím rázem se vyhoupnout, přirozeně a to výše, oč níže jsme před tím abnormálně klesli. Někdy nepovstane téměř nic, co myšlení by se poddalo, - šelest šepotu zde jedinou skutečností. Však i zde by nebylo nadarmo: magickou mocí formule i tu něco v podvědomí svítne - a kdyby i to ne, - pouhé slove jest už něco; o milimetr posunulo nás přece vpřed. Při všech nezdarech, jichž bezpočetně rozmanitých bude zde nutně bezpočet, dlužno stále mít jedno přesvědčení; že nic co podnikáme, samozřejmě nemůže být zhora marné, vědomí po jak strašné, žádným člověkem dosud nenastoupené cestě se ubíráme, - na níž jednou vše nejděsnější, absolutní chaos a stráta každé pevné půdy a odpomoci a přístavu a majáků, zblbnutí, zešílení, nejčernější utrpení, nejhrůznější strašidla... nás potká, - že naše cesta do nebe vede nutně, jako už u Christa, peklem..., a trpělivost neodlétne, hnus neovládne.

Opakovat si parolu za všech okolností. Ráno v loži při prvním svítání vědomí /kdy může činit divy stejně jako při usínání/, při práci a jídle, konverzaci a lektuře, při přemýšlení a snění, při odpočívání těla i ducha /kdy dostaví se pocit Svě o nic se nezmažící dovršenosti, spočívání v sobě přirozeně nejsnazší; při náhlých návštěvách vážných událostí., - a když zuří ofrenovány už v našich pokojích... Někdy třeba pětkrát za minutu, jindy třeba jednou za dvě hodiny, mnohdy i více dní zcela pauzovati, - nikde není odpočívání nutnější, zshálka užitečnější, lenost účtynovější, není cesty svůdnější... Souveránně rozsuzující vůle roznohuje jediné o používání paroly. Přetežké umění musíte si osvojit být pánem jejím vedle toho, že budete naprosto jejím otrokem; ovládnán vladnou: "ať vás těší

omnia subicere" /erge ratianem quo-que" te subite rationi"; Seneca... Svůj zákon, smysl, fatum, své vše musíte v perle zřít, - a uzříte v ní věčný asyl a domov svůj, klid a nekonečné bohatství a bílý stín vzdáleného, blízkého se stěsí; a uzříte v ní ďáblského sluhu z báji, který vyplní každý rozkaz Váš a každé přání; avšak pro věčnost zapsal jste se mu krví...

Kdo chce nejvyššího dojít - tákáním ho nedojde. Co však není ve vyšších sférách tákání? Meditace jest jím i kontemplace, "ochutnávání" i vychutnávání, triumfální tažení v před i "šílený volný let", - recitus poletování, reveries, i reflexe, "poznávání". Neboť myšlení u labilní oblačné stvůry, zvané člověk, jest jen ubohou hrou vlnek, neviditelnou hrou vnitřních větrů poháněných; jen účinky Vůle, pantomimiku jejích stínů zná člověk, - Leviatan ten sám teprve musí být vytážen ze své děsné podmořské skrýše. Kde spějeme k božskosti, musíme však nezbytně pracovat tím, co nejlepšího z Vůle aspoň máme. Myšlení, tákání jest jen pomůckou při chůzi k Svěbožskosti, chůze samá spočívá v jedné praxi, cílevědomé, plánové a železné, v organizování celé psychy, modelování jejího plásmu, přeměňování ho k novým silám. - Procedura mnou dnes doporučená je počátečným, primitivním nejlehčím druhem této praxe. Může býti doprovázena i složitějšími druhy praxe, ale musí při tom zůstat tím hlavním, - nasměšovat se s nimi. Může a musí být doprovázena i tákáním, poletováním, "šíleným volným letem", ale jen provázena. Musí jít pospolu i s pomalým, systematickým přemýšlením, poznáváním - analýsou všech bodů celé té látky; ale přemýšlení to nesmí se stát dominantním, zastínit základní architektonickou proceduru, třeba spočívala zatím hlavně jen na prostém zednickém kladení cihel na sebe.

"Zedničina, kterou mně doporučujete", řeknete snad, "je procedurou zemdlých pohořelých trosečníků; podáváte mně hůl - berli, ale vlastně k čemu mně ty? Potřebuje berli, holi pták šíleně volně letící vpřed?" Máte pravdu, v prvním jitrním záblesku Svěho nového života, ale já - budu jí mít. Zemdlíte, pohoříte, ztroskotáte - buďte ubezpečen, nejdete na zajíce a jeleny, jdete na lva, na nezranitelného Pythona, - všechny zbraně Vám selhou, buďte bez starostí. A pak, nebudete-li se jako tisíce jiných smát Svému donkychotování a neoddáte-li se levu zajíčků a jelínek, pak budou Vám dobré ještě jiné berličky, - nebude-li i na ty pozdě. V tomto životě ovšem, " ve věčnosti není nikdy pozdě na nic."

Dva momenty třeba rozeznávat při maximě naší:

1. Co znamená "Absolutní vůle"?
2. Co rezultuje, spojíme-li ideu se slovem "Jsem"???

1. Sám si to analyzujte a stále a stále. Nekonečně mnoho mohl bych o tom psát; a zároveň toto vše nebylo by nic. Neboť Bůh je nekonečný, t.j. idea boha je ~~myšlenka~~ nevyčerpatelná, protože bezedná, protože inkauzulní... a je nevyslovitelný; obé jsou vlastně totéž. Bůh je však totéž co Absolutní vůle.

2. I zde musíte sám přiložit doutnák slova "Jsem" ke třaskavině pojmu "Abs. V.", aby Vám vytryskla děsná myšlenka, - vlastně v každém okamžiku jiný hvězdný ohňostroj myšlenek - pocitů - tuch Hučby - Záře, - však schází minimální předpoklady pro minimálně slušnou expersi - citění se Bohem, - Deesence, náhlé přeměny smrdutého zvířecího já v Já Všejsoucna -

nejhrůznější krásy, nejkrásnější hrůzy. Však zde kardinální otázky: Jste vůbec schopen těchto stavů? Jste schopen vyvolat je, když chcete? A jste schopen vyvolat je pouhou mocí naší formule? Nevím opravdu není-li předpokladem těchto schopností, by se člověk monstrum už s nimi nenarodil, by už v prvních měsících po narození byly jeho vzduchem, mlékem, podstatou; - aby se narodil Bohem. Comprenez Vous? Však počátečními nezmary nenechat se odstrašit, - jsem často samozřejmě, než vjede se do správných kolejí. -

Proč nefixoval jsem formuli svou stručněji - "Jsem Bůh" -? Jen z důvodů praxe; formule má je "konkrétnější", na potřeby praktické bytůstky silnější... vůbec je tak stanovena, že ani písmeno na ni být nesmí pozměněno, nemá-li být celá zničena. Nefalšuje ideu Boha, - neomazuje ji ani na Abs. V. k je blíže a zároveň nejhlanějším určení pojmu Bůh: podstatou pojmu Bůh - mohlo by se říci, kdyby celý svou podstatou, nebyl. Absolutní Vůle Boha je přecnasrus - oboustranný Bůh jest jen Absolutní Vůle: podstatou každé vůle jest absolutnost, a absolutnost jest i celá parole - Abs. V. znamená už "Jsem Abs. V.", chtít existuje jen v první osobě, - není jiných osob, což následuje už z teze "Jsem Bůh", - ale kdo mimo egosolistu může mít tolik smělosti a síly k této konsekvenci?; vůle je "chci", "chce", "chceš", - jen abstrakta, hypotetika, koncese řeči. A "Jsem" involvuje už v sobě, následkem boží podstaty "pojmu", "jsoucnost", "absolutnost" vůli - absolutní Vůli. Pouhé factum, že existuje, znamená už, že jsem Bůh. - a jest už dostatečným důkazem egosolismu. - Ať vyřknu kterékoli slovo parole "Jsem" "absolutnost" "Vůle" - je v něm už celá obsažena - je v něm celá moudrost světa obsažena. Toť mé pocitování, má specialita, jeden z hlavních klíčů k problému, jímž je, jeden ze základních pilířů mé filosofie. "Nehoráznou, absurdní identizací" nazve to mnohý, "patologičností, šílenstvím" však v hloubce, kde spí kořeny psýchy, není vůbec absurdity, patologičností, šílenství, v podsvětí těchto však já, zde, zcela bytuju, dýchám a jsem.

5.

Největší duševní síla člověka může mít jen tušení, tušení o dosahu mé doktriny "Jsem Bůh"; nejzdačnější z nich silné je dost, aby v plném zazáření v mžiku jej usmrtilo. Nutno především pochopit a uvěřit, že v učení tom zjevila se myšlenka, o to ohromnější než všechny, které historie kultury zná, oč ohromnější je slunce nad meteority; že přinášen jest jí dar darů člověkům, majícímu dost síly unést jej. Veškerenstvo hází se mu k nohám, jako válečná kořist před triumfátora; byly osoby jichž zaměstnáním bylo dosazovat jiné na trůn královský. Já posazuju na trůn Boží... "Deus Sum"... Opakuju, co jsem Vám kdysi již napsal: třeba slovům těmto rozuměj nejslovněji, ve smyslu nejprostším beze všech metaforizací a symbolizací, reservationum mentalium a klauzulí a granorum salis. Pro ulehčení budiž "Bůh" - co do své grandiosity - imaginován zde zcela jako katolický hospodin; však co do hloubky a magičnosti tak, jak jej dosud žádné náboženství a žádná filosofie neimaginovala. "Jsem" - jsem tím, již teď zcela tak, jako jest jím dle mých zděděných představ zhruba creator omnium ve své válečné velebě - žiju jen jeho životem, trůním nade všemi hvězdami - nade vším - i nad sebou, mám v moci zhasit kdykoli rázem všechny slunce, bdím nad vypaďnutím každého vlásku z králíka, nesu jediný hrůznou odpovědnost za Vševědění atd. - Jak možno býti tímto - červu? Snad: tři podmínky: stanovisko egosolistní - povznešení se k iluzionistickému nazírání - vidění všeho ve vítězném opovržení po sebou: býti Bohem následuje pak z toho samo sebou. A zcela přirozeným procesem dojde se při tom k nejzezáračnějšímu, nejzazšímu faktu, proti němuž není vlastně námitky: k přejití živočišného já v Já Nihilentis. Já hloupé hmoty v Já gigantické, strašidelné abstrakce, nadabstraktní Všegabstrakce, - jejíž září oslepené zraky zří jí černě... Místo "Jsem Bůh" říkal jsem si nevolky "Jsem černý metafyzický Netvor"... Nejsou žerty s těmito věcičkami; náhlé zešilení je tím nejnevinějším, co může tu zvířátko potkat. Není to jen tak, uzří-li se obcínek na své potíci

a urinující tělo zvyklý, na své dobrácké a blábolící sousedíčky, jako tramvaji ve svých blahých kolejích slále jezdící, v nebezpečné své existenci smrdící a i stíhaný vrah žije v poměru velmi zabezpečené existenci - uzří-li se znenadání jako amorfní Abstraktum a nemyslitelno, nadpřizrak, Něco, co je Nic. Smysl spočívající v nejsílenějším nesmyslu, den v noci, nejhrůznější a? a a - nesoucí na sobě vše, Vše... v nejhrůznější, nejpropastnější, nejledovější samotě a temnotě a nejistotě, a temnota zdvojnásobená a jen proto světlo - - -. Jen duše s nejželeznější konstitucí, nejžulovější chytrostí ať se sem odváží...

Nerad, těžce a ne bezestrachu, rizepisuju se o těchto věcrch: je to vyvolávání duchů, při němž se vyvolávač v křečích svíjí. Dlouho již tomu, co jsem ty předrahé pekelné fantomy poslal spát. Nebudím je ze spaní, chci aby odpočinek jejich byl nerušený, by se mně jednou probudili mladí a krásní. Nechoďm se ani na ně dívat, do jejich příšerné ložnice, a sejdu-li tam přece někdy po špičkách, sotva je poznávám, své dlouholeté každodenní soustolovníky, pozapomněl jsem i jména jejich. A jen s jistou hrůzou navštěvuji je: činí na mne dojem mrtvol... Jsou snad jiní?... Ale samozřejmě: spánek je smrtí, smrt je spánkem; procitnout jistě, lhostejně, budu-li pak vodět stále ještě těmto myoptickým očima či jinýma, které Tellus dosud nezřely... Spánek: jedno z hlavních slov moudré chytrosti... Čím co vyšší, tím více to potřebuje spánku. Nejvznešenější skoro jen spí, tak kořata nebo myšlenka "Deus Sum". Tato spala až do 31. mého roku. Byl jsem si sice dávno tím plně vědom samozřejmě jinak pravdy, že egosolismus činí mne Bohem - uvedl jsem to už ve svém spise; ale považoval jsem ji v hloubi za své teoréma, z něhož možno prakticky těžit, nezabýval jsem se jí dále téměř nic, probudil ji jen proto, abych ji řekl: "spí dále": Stydím se, že pozdějším nežertovným probuzení nebyla vůle má obzvláště čestně účastna. Vehnala, zatlačila mne do ní poznehlou má filosofická praxe, kterou jsem kol 30. svého roku zběsile provozoval. Mým cílem při ní bylo osvobození se od utrpení generální lhostejnosti a jinými prostředky. Neměl jsem tu velikých nápadných úspěchů, plul jsem tu dlouho zbaběle ve vodách stoicismu, spinozismu, nietzshhovského dionisismu, upanišádismu, - ale to vše nebyl jsem já, celý způsob této praxe ovšem nemohl vyhovět mně - mému základnímu absolutistnímu instinktu... Však v interesantní nevědomé poslušnosti jeho hlasu jsem od původního potírání nepřijemných affektů stoupal jsem stále výše k absolutnímu, božskému - až konečně v srpnu 1909 zjevil se tu skoro sám sebou sluneční přízrak mé myšlenky Deus Sum - mé nevlí nejhlubší tedy největší myšlenky, největší myšlenky země, non plus ultra pro všechny, pro všechny časy, před ním vše téměř, co kultura stvořila, jeví se skoro neviditelně malým a opovrženímhodným, nátlá hranice jediných dvou ér ducha, za níž je vše bezedně černé, před níž vše bezedně bílé. Zjevila se ne již jako ono zsinalé teoréma: jako bych byl Bohem jen v jakési hloubi, v jakési vlastní podstatě, potencionálně Bohem hluboce spícím, zakukleným: zjevila se v podobě tisíckrát gigantičtější, zářivější, hrozivější, jakožto strašlivá jistota, že jsem Bohem v nejplnějším významu a rozvití, Bohem actu, bdícím a skvěle obnaženým, Bohem se všemi tituly, predikáty, insigniemi, Boží moci, jejími prostředky, projevy, povinnostmi... Jupiter nunc tonans... Bylo by nesmyslné pokoušet se o vyjádření, jak njevení toto působilo, jak na člověka nutně působit musí. Toliko nepochybně, že atrakční síla jeho je nekonečná, není vzpírání se proti ní u ducha, jenž aspoň malou část z něho uzřel, jako není vzpírání se proti mohutnému stroji, který zachytil jen cíp oděvu; všechna budoucí pokolení jsou samozřejmě mé; nebude už filosofie po Egodeismu. Tak neodolatelný je, že generace, které nebudou silny dosti, aby pochopily tento jeho nihilistní, metalogické, ludibrionistní premisy a konvence, odhodí všechnu svou víru v pravdu a logiku, vyzují se ze zdravého rozumu, obětují nejtvrdší svá přesvědčení - jen aby mohly jít za nejsvůdnějším ze všech strašidel. Idea, která původně měla mně - jakožto nejvyšší pov. nesení se, sloužit jen za prostředek k abolicí, utrpením, stala se teď cílem, vyplnila celou duší; jako něco nejbližšího odhodil jsem dosavadní praxi jen jeden cíl vida od té doby: stát se Bohem v nově uzřené jeho podobě trvale jako jsem jím býval okamžiky a chvíle. Cíl zdál se tak blízký, dosažení tak lehké, samozřejmě skoro... a vakutku ohromná vášně, kterou jen cíl tak ohromný může v člověku zažehnout,

v skutku možným a lehkým učinit. Následoval čarovný rok, nádherný dost, aby vyvěřil, prozářil tisíce nejstrašnějších, nejčernějších životů. Zluté, slavnostní, mrtvé tiché záře podvečerní, ve skalnatých údolích, viděly mne nesčetněkrát skákat a potácet se a tančit, a smát se nahlas a zařvat - . Byly chvíle a doby, kdy, nepochybuje v nejmenším, že jsem jím, jednal jsem tak nuceně jako On, jako lidičky se zdraví a šístku hrají, po jeho nohou chodil tak pohodlně jako se chodí v bačkorách -. Ve stálém vítězení kvůli vítězení Sebeaffirmuje, Sebeobjímaje, ve věčnosti jen žije, stojí nad vším, mimovše, nedotýkán ničím, - vše dobráček darebáček ~~xxx~~ advokát: "Žasnu, jak zálo se p. Klíma o své věci stará." Žasné bylo ve skutečnosti, že staral jsem se o své věci aspoň trochu - ... Někdy tížila mne tehdy myšlenka, že samozřejmě nesmím se svým egodeismem existovat /a vskutku zachovával jsem po několik let úplné mlčení, - dnes, jaká demoralizace, nestoudnost - a hrdość zároveň./; ale jednou když v boží náladě na myšlenku tu jsem se podíval, vybuchl jsem nad tím, že mne vůbec mohla tížit, v homérských smích, při němž skoro bych se byl udušil. Měl jsem mnohá, mal jsem krásná vítězství, jedno veliké vítězství nezazářilo: přeměna blýskavice ve stálé slunce; s krajním úsilím a energií, s nejurputnější zběsilostí atakoval jsem po tři léta starými prostředky: myšlením a jednáním, nečinností a čekáním, směnám, bojem mírností, četnými nově tvořenými metodami a úskoky myšlení a síly, askeze, soustavnou sebevýchovou, skoky, heroismem... nyní, vidím, že každý z těch kroků odváděl mne, očarováného blázna od Cíle dále místo blíže. Nakonec změnila se celá pryč v zuřivé znásilňování celé psýchy, rozbíhal jsem se už bez rozumu jako ~~xxx~~ beran hlavou proti hradbám věčného města, máchal bez přestání bestiálníma tlapama proti vzdáleným oblačným vidinám, blednouce, rozplývaly se stále víc a pětivornějšímu se stávaly až ztrátily všechnu skoro podobnost s tím, čím bývaly; lebka trkáním polo zidiotštěla; z duše stal se pomalu zohřadlý starými ohyzdnými chorobami prolezlý, znetvořený stín... Tři cesty byly teď přede mnou: pokračování v dosavadním: na konci jejím seděla pětivorně se šklebící Blbost; absolutní heroismus a lhostejnost činu: na konce černě seděla smrt; a provizorní návrat k lidskému. Však ukazovalo se to těžkým, ukázalo se to nemožným: ukázalo se mně, že zcela bez božího žít nemohu, že jsem bez něho nikdy nežil. Byl nutný kompromis. Po dlouhém hledání našel jsem jej v parole: "Síla sc. božská síla. - stejně jako vůli jinak než absolutní, nedovedu si sílu myslit než božskou. Praxe "S" je podobnou praxí, jakou vám v parole J. A. V. doporučuji, však o něco skromnější, přiměřenější potřebám více nemocného. Parolí "S" vzal jsem si z Boží praxe schéma, stín její, - aspoň vycpanou kůží její, podobiznu místo vypodobněného. Nemaje ohromných ambicí dřívějšíka přece jen parolí tou do jisté míry žiju v Božím a mám v ní zároveň pomůcku žití v lidském... Mohu takto být dál živ jako člověk, - nezpronevěřiv se svému nejvyššímu. A zdomácněv zde a zapustiv kořeny cítím se být, totálně vzato, spokojeným klidným, pevným, skoro šťastným, ač nevylišil jsem se ani zpola dosud z ran, utržených na výpravě na boží korunu. K blahu mému přispívá těšení se, že zase sejdu se spícími miláčky, - v jejich celé zářivé realnosti... Snad teprve po tisíciletích, - ale to je bagatelle...

I jinak je svět jen krásný a dobrý pro toho, kdo našel svou pevnou půdu a sílu... Je něco nevýslovně nádherného už v tom, že je někdo vlastníkem existence...

Duše mých spících budou mne po celou tu dobu obletovat. A přece, u sta hromů, zůstává mně úplnou záhadou, proč musil jsem já ~~xxxx~~ poslat spáti, proč přece jenom nedosáhl jsem trvalého, definitivního stavu Deosence... Přímě před nosem, se mně po celý rok třepetala, umohdy ani jsem nespíchal, abych po ní sáhl v jistotě, že musím ji kdykoliv uchopit jako dotěrnou hladovou mouchu... Nejprůprirozenější vysvětlení je, že jsem byl očarován a la pan Tantalos... A že, - - však ~~xxxx~~ co na tom všem.

Což, - nedosáhl jsem toho trvale, definitivně z toho důvodu prostě, že takové trvalé a definitivní dosažení je nemožné? Musilo by trvat věčně, což vyvrací faktum, mé přítomné nedokonalosti. Bůh chtěl zapomenout, že je Bohem, - i

pravstalo uvorsum: tedy ani Bůh nedosáhl nejvyššího trvale a definitivně. Ale není-li Nejvyšší věčné, - naprosto na tom nezáleží, jak dlouho to trvá: okamžik, minuta, lidský život - decilión let jsou před věčností stejně dlouhé a nicotné, - anebo stejně ohromné. Nastupuje hodnocení nové - absolutnosti okamžiku. Docíliv něčeho jen na moment, dosílil jsem toho vůbec - definitivně - trvale - věčně. Docílil-li jsem Deosence v některých chvílích, tím vyvrácena úplně námitka malodušných, že člověk nemůže ideálu Býti Bohem dosáhnout.

6.

Chcete se stát Bohem. Jedinou cestu k tomu ukazuju já. Nepravíte si: "snad není to jediná cesta?" a i věříte-li snad v cestu tu, - nejste někdy v pokušení odplížit se od ní postranními temnými stezkami kamsi jinak, - lákán jinými světly?... Ale světla ta jsou jen bludičky, a pujdete-li za nimi, zaboříte se nakonec jen do močálu staré lidskosti... "Chceš být vším" - Být svatým - Být Bohem": Zvláštní umístění slova Svatý - stalo se úmyslné? Běží tu o gradaci? Jste si vědom, že "Svatý" - božský, že "Božský" - "Boží"?: že být svatým znamená být Bohem? Nespuzejte se slovem "svatý" nasládlou světeckostí, nábožnou představou? Spojujete s ním jen představu nevýslovné Vznešenosti, Kráasy, Dobra: Božskosti? a s Božskostí představu naprosté volnosti, s nikým se o nic nedělící Absolutností? A jste si plně vědom, že Absolutnost jest identická s Bohem? a že mimo Boha nic neexistuje...?

Proti dvojímu se nejrozhodněji ohražuju. Aby jakékoli dosavadní tentativy činit člověka Bohem, uváděny byly v souvislosti s mou Deosencí. Aby podnikány byly pokusy zbudovat Deosenci tuto než na jiných než na absolutně egosolitních základech.

1. Všeelijaký ten teosofismus, mysticismus, unio mystica, absorbce v Bohu, upanišádismus, panteismus, amor dei intellectualis a podobné psiny, na zapomenutí jejichž jsem hrdý, nejenže nejsou eiusdem generi s Deosencí, nejenže jsou od ní zcela rozdílny. Jsou přímým jejím opakem. Neboť otroctví jest opakem Volnosti. Ať nalhává si všechna ta pokorná holota boží cokoli o mystické au fond jednotě člověka s Bohem, ať nafoknuta je svými extatickými, český nábožnými vaperry jako nadmutá kráva, - psychologickým faktem zůstává, že vyhlíží ke svému pánbičkovi stejně, jako všivý ratlík ke člověku, že psychologicky vidí jej au fond mimo sebe, nad sebou, že má potřebu vzývat něco, protože za hard stojí. Není třeba pouštět se s ní do otlačných labyrintů metafyzických kontraverzí, kde orientace, kde "pravda" je esenciálně vyloučena, postačí podívat se na její rabaká střeba do ohařích jejích očí, aby se poznalo, že tu běží o velice něco zasmrádlého... Všechny teoretické filosofické protiklady redukovatelný jsou na protiklad "otrockost" - "volnost", protože celá dosavadní kultura byla otroctví - do té míry, že neznala ani protiklad tento: jediná cesta k polepšení je naprostý egosolismus. Všechny ony sklavismy hledí uvést, vyvést člověka na Boha; já uvádím, strhuju Boha na člověka; chtějí člověka na Boha nafouknout - rozředit, já kondenzuju Boha na člověka, jako střizlíci hledí se dostat pod boží orlí perutě. "Člověk je už orel", pravím já, "dvořany na božím dvoře chtějí se stát, - zasednou ve Tvé tajemné radě mezi knížaty Kosmu", já mám vyšší ambice než stát se tajemným radou, napoleonštější - Aut Deus aut Nihil; baží po tom, potůček člověk by vyústil v boží moře, - avšak co se bloudům z té potůčkem, jest mořem. Neučím, aby se člověk po Bohu snažil, kážu, kostaju prostě "jsi jím zrovna tak, jako je krejcar krejcarem", /t.j. to je neegosolistní filosofie a teologie zabalily, by zdálo se nemluvnětem/, odhazuju jednoduše a pitvorně zasvinené plenky v něž je zbaběle tyto neegosolistní filosofie a teologie zabalily, by zdálo se nemluvnětem, - rozvinut stojí tu gigant gigantů - jest jím, byl jím vždy, zcela dokonale, jako sysel byl od narození syslem, atom atomem, vesmír vesmírem; učím co jest, na co má být, strhuju jen bélmo, pravím miliardáři, stíženému fixní ideou, že jest

šetráček: "jsi miliardářem". První učím být Bohem; dosud bylo učeno jen pachtění se po Bohu: první učím Boha, dosud znali lidé jen pámbička - "lásku k Bohu" - bylo věčným febrénem všech těch bohapachtilů, ne láska: nejvyšší Pýcha - tvrdá, chladná, lhostejná, je podstatou Deosence. Pojem "lásky k sobě" nemá kořenů, neboť kořeny jeho: Nejvyšší Pýcha, věčná triumfující exaltace vůle jest - jeho protívou. Každá láska i k sobě je lejnově něčná, slabošská, slzy urinující... slova láska poprvé schází u mne ve slově filosofie. - Buď je něco nade mnou - a vše co bylo mimo mne, bylo by nade mnou, - a pak jsem věčný pes a tře se k lýtkám toho, "Nad" manýrou všech umificistů sebe psotější, - nebo pes nejsem, a pak nesmí být nic mimo mne, aut egosolista, aut pes - -.

2. Deosence je totéž, co Egodeismus; Egodeismus má předpokladem egosolismus, jako věta: "Honza má modrý nos" předpokládá větu "Honza má nos". Že by Deosence mohlo být dosaženo jinak než naprostým egosolismem, je samozřejmě absurdní; však co vadí absurdnost absurdnímu zvířátku, kdo se přeje? Najde se v budoucím lidí dost, kteří pokusí se o stavby Deosence na jiných než egosolistních základech, - stavby, které nakonec nutně vždy zřítí se do neštělu staré pámbičkovštiny, - lidí zaujatých proti egosolismu, protože nepochopili ani jeho filosofických předpokladů ani jeho vlastního jádra a nevědí si rady, jak naložit se zdánlivě nevyvratnými námitkami proti jeho "paradoxnosti", "absurdnosti". Patří sem i duchové dálnější; přirozeně: příliš velký skok je z vládnoucích dosud názorů na svět, více méně "realistických" na půdu, - z níž jedině egosolismus může zdárně růsti: na půdu máho bezmezného idealismu, iluzionismu, feérismu, vnitřního halucionalismu, exkrismu, onerismu, metaskopticismu, nihilismu, transnihilismu, metalogismu, etc... z těchto metastrálních hledisek jeví se egosolismus stejně reálně, pravděpodobný, nutný, jako všechen "realismus" iluzorní, nemožný. Každý, kdo chce dojít Deosence, musí se řádně vypořádat s Egosolismem, kdo se vypořádal s egosolismem, musí se vypořádat s bezmezným idealismem, - jehož základní větu stanovil bych asi: svět je vnitřní přízrak. Že o idealismu tomto nemožno se zde šířit, uznáte. O egosolismu samotném několik základních momentů, několik z přemnohých, jež třeba bylo by uvést, kdyby egosolismus měl být aspoň naskicován...

"Zevní svět" jest jen vašimi duševními stavy, jen Vámi. - Nic mimo Vaše vědomí jsoucího nedává ke vzniku jejich podnět, vyvíjejí se pouze ze sebe - a samozřejmě i z Vašich stavů; summa všech vašich psychických stavů v daném okamžiku jest jedinou příčinou summy jejich v okamžiku následujícím; co teď čtete je kauzálně přivozeno, stvořeno pouze předchozími Vašimi mentálními stavy: pravíte si to sám sobě, - neboť já neexistuju - Toto popírání každé existence, který by na vědomí Vaše účinkovala speciálně Vaše vzbuzovala, jmenuju egosolismem empirickým, "imanentním".

Je však zyslitelna i existence něčeho /rozumí se, že to může být zas jen vědomí/ kdesi v tajemném, co s Vědomím vašim nemá a nikdy nebude mít co činit. Hypotézu tuto nutno odvrátit, - z četných transcendentálních důvodů, o nichž nemožno se tu šířit. Toto vyloučení vůbec každé existence mimo Vaše vědomí je absolutně Vše a jediné, co jest, je Svět, Veškerenstvo. Ptáte se po důkazech egosolismu? Vlastně - jak už ústně jsem Vám řekl, není vědeckého stanoviska jejich zapotřebí: Vaše vědomí tím, co jediné je dáno; je vědecké pravidlo, že pokud to možno, mají se věci vysvětlovat jen známým, daným, že k neznámému, hypotetickému dovoleno sáhnout jen v případech nezbytnosti. Tento případ zde však není, svět nechá se vysvětlit jen na základě vašeho vědomí, aniž třeba přibírat ku pomoci hypotetická vědomí, jiná, neboť všechny námitky proti egosolismu možno odmítnout, - Ale chtěl byste důkazy ty přesto? Kuže především pojem "důkaz" majících platnost jen v nižších regionech ducha, a v empirii a aprioričnosti..., nemá zde naprosto smysl - "důkaz" degradoval by nutně tak transcendentního, jako je egosolismus, na něco velmi ubohého: "důkaz" v excelzních krajinách metafyziky a neestiky je nonsens - už proto, že není pravdy, že logika jest alogická a kontradiktorní. Ne důkazy, jen předpoklady mají tu smysl... podkladů těchto, nahrazujících zde zcela důkazy,

Je v sobě každý okamžik triliony stavů: smyslových "percepce" vnitřních pocitů, šerých idejí; ovšem vždy jen jednu dominantní, - ale z kolika miliónů atomů skládá se tato imaginární jednotka? stejně jako organické tělo... Za druhé: Vesmírné dění není tak nesmírně bohaté a složité jak se prvnímu, hloupě žasnoucím pohledu zdá, - je bohatě chudé: vždy jen variací na stejné téma, toutéž osobou, tímtež atomem stále jen různě se per ludibriositatem oblékajícím, - ale, sed aliter, je skupinou základních psychických zákonů, která s matematickou přesností dle apriorních pravidel, stejná jako prostor a la Kant, ve vesmírném dění promítává, rozkvétá. Ať se pokusím jakékoli dění vysvětlit jen ze svého předchozího vědomí - absolutní nemožnost nevystává přede mnou nikdy. Spravidla dobře je vysvětleno a myslitelné vysvětlení zcela prostě kauzální. Kde se to zdá těžkým, je po ruce vždy onen můj rozšířený kantism. Celý svět "vjemů!" jakožto apriorní, šablonová projekce v mnohost základních psychických zákonů. Kde by i to zdálo se nepostačitelým, třeba pamatovat, že vzhledem k šíření černé neznalosti jak psychy, tak přírody, vše co se zdá nemožným a neodůvodnitelným, může mít v hloubi nejprostší nejlepší odůvodněnost a reálnost, - že v těchto regionech každé dekretování "absurdnost je to, směšnost, dětinskost" byla cizím dosud nedorostlého. kdyby i skutečná, neodbytná absurdita strměla - až do nebe, - i přes ni třeba se přenést myšlenkou: svět sám jest absurdní, alogičnost, kontradikčnost, totální klamavost nakonec vyvrací, - dokazuje credo quia absurdum... Pojednal jsem o věci dosti hrubě zatím, nerozlišuje blíže, hlavně kde iluze a absurdnost egosolismu dokazují a kde zas třeba je překonat.

2. Kdo není stížen slepotou pro logičnost a kutečnost, nemůže pochybovat, že všude tam, kde příčinou pohybů jeho vlastního těla jsou jeho duševní stavy, musí být podobné stavy i příčinou akcí oněch částí zevního světa, které jsou v podstatě totéž co tělo toto: t.j. cizích animálních organismů /nemůže pochybovat např., že následuje-li po bodnutí cizího těla jeho škubnutí, že příčinou škubnutí toho byla jen bolest stejně jako u jeho vlastního těla/; že i cizí organismus má toto vědomí, čímž egosolismus vyvrácen". Námitka tato bazuje na staré víře v "objektivní skutečnost", neboli nemá potuchy o iluzionismu; nedovede si připustit otázku: "což je-li vše jen humbuk? stejným právem může býti svět rafinovaným klamem a hrou, jako vážností". A hází do jeňabho pytle věci tak strašně disparátní, jako je vlastní, - nesporně reálné -, a cizí, - zcela hypotetické, - já, nechápa, že co připisuje se onomu, naprosto nemusí a nesmí se připsati tomuto. Dopouští se malého qui pro qui, zaměňujíc dětskou loutku za živé dítě, stín za předmět jej vrhající, tisícero násobný reflex hořící svíčky v zrcadlové komnatě za tuto jediné reálnou svíčku samu," tato hoří, ostatní zdají se jen hořeti; já mám vědomí, nebo-li jsoucnost, ostatní zdají se jen zítí je. Řekněte si jen, - Bůh chtěl vzbudit v sobě zdání, že existují miliony bytůstek podobné jeho přítomné teofanii, - i vytvořil dle toho obrazu svého v duchu svém nescetné panáčky tak, aby vypadali jako živí: - co je na této prostinké ideji nelogického, nemožného? Cizí organismy jsou prostě moje fantazmata, úmyslně mnou tak fingována, aby budila co největší iluzi, že jsou totéž, co já; svět je zrcadlová komnata, v níž stojím samojediný, vidě kol sebe sta osob se mnou shodných; musí mít spektra tato vědomí, zamračí-li se po mně, nebo poškrábou-li se po mně, na stěně? A opakuju: připisují nepřátelé egosolismu vědomí fantomům svého snu, třeba tyto sebe rozumějí si vedou..., Jinou otázkou ovšem je, nemají-li fantomy vskutku vědomí takové, jako osoby, které vidím ve bdění, - vědomí "sekundárně" fingované?... Ale o tomto a všem ostatním bylo by možno uvést nesmírně více podrobností a hlubších - házím všude jen před sebe pár neotesaných základních kamenů.../

3. Egosolismus odporuje zákonu o zachování energie; jinak by kvanta mého vědomí ve vědch okamžicích musila si být po celou věčnost absolutně rovna; místo toho vidím, že jednou např. před usnutím, - rovná se vědomí mé téměř nule, jindy např. v extázi intenzitou téměř svou usmrcuje, vidím dokonce, že ve spánku úplně mizí; jak vysvětlit, že z vědomí bakterie, vznikne jednou, bez spolupůsobení jakého-

koli kvanta energie praeter, vědomí Boha v nejnormnější, všeoobsáhlém jeho roz-
záření, proti němuž je má extáze světélkováním fosforu proti svítivosti Siria?
Ex nihilo nil fit. - "Zákon o zachování energie nemá vyvrácením egosolismu,
ale egosolismus vyvrácením z.č.z.e.; egosolismus stojí tu v daleko hroznějším
brnění... Nepravím tím, že z. o. z. e. vůbec nemá platnosti; jen že nemá platnosti
generální: je pouze jednou chodbou lůdibristního labyrintu, jednou iluzivitou,
jedním instrumentem svrchovaně zákonodárné Vůle... Z. o. z. e., v dosavadním
svém smyslu, nemá ani neomezenou platnost ani v mechanice, chemii... jistě ne
aetherologii a jiné okultní, vyšší fyzice; naprosto deplaceován je v psycholo-
gii; je hanějně směšný v metafyzice, metalogice, Deologii. V mé filosofii:
v mém absolutním ideismu redukován je na zákon o zachování smyslu: v našem
případě postačí, např. aby mezi mým zhasínajícím vědomím předspánkovým a pozděj-
ším extatickým byla jistá interní souvislost, společná jakás vížící idea, jistý
tajný plán, zámysl v celém procesu, - zčistěný z. o. z. e. nedoznal tu porušení.
Ale pošetilé bylo by chtít vyjít všude i se zákonem zachování smyslu. Svět je
nejen smysl, i absurdita, - všude je lůdibrionismus, je hříčkou v Boží neboli
Své neboli Mé ruce; zákon o zachování smyslu redukován je na zákon o vrchním
romandu Vůle. "Chci to" toť důkaz důkazů, důvod důvodů, zde i všude jinde samo-
jediný postačující, jiných důkazů nejen nepotřebující, ale i vylučující. Na
otázku: proč je egosolismus - nebo panrealizace - nebo nesmrtelnost, nebo opti-
mismus atd. pravdou?, zná moje nejniternější, nejártivější odpověď: protože Chci,
aby to bylo pravdou a je to pravdou - a je to pravdou. Řekl Bůh: "budiž světlo"
a Bylo světlo. Sic volo, sic iubeo, stet pro retione voluntas. - To hodilo by
se ba motto k mé filosofii. Nedožírné hlubiny zazejí nově všude temu, kdo dove-
de zasmát se tomuto novému filosotématu - dosazení na trůn světa své vůle
místo logiky?... nezapomínat, že naše parola zní - Jsem absolutní Vůle a že
Absolutní Vůle nesmí se zastavit ani před bariérou logiky - ostatně zpuchřel-
ými a vlastně jen stínovými...

4. Ve spánku úplně bezesném nemizí vědomí, nýbrž čas, kdyby spaní takové trvalo
z "objektivního" stanoviska třeba tisíc let, ve skutečnosti netrvalo by ni čas-
ový bod, kdy poslední vědomí se zašerí, ihned vždy ze spaní prositám - co mezi
tím bylo, jest jen fikcí a lůdibriostním sebeklamáním souverainní Vůle, nemohoucí
samozřejmě ani okamžik zmizet ze světa.

7.

Život má *unum necessarium*: cíl mít a pevnou půdu a základní jistotu, rotační, centrum a rovnováhu. Pod tím tři velké potřeby: *agere* - *paticogirate*: umět jednat - umět snášet - umět myslet. Vítězit. Vznešeně na vše hledět. Vnikat do nitra myšlenky. Nejpotřebnější tři *maximy* člověka.

Zdařilo-li se delší, usilné, neodchylující se práci *maximy* vštípit člověku devízu: J. A. V., - tak aby, zapustivší kořeny, stala se organickou částí duše, stala se dominantou její duší duše, pak má člověk nejen cíl, ale Cíl; nejen cíl, za nímž se ubírá, ale ten v němž už věčně spočívá, nejen kus té pevné půdy pro lidskou nohu - absolutní Archimédův bod, z něhož Bůh - nejen zemí, universem může hýbat, ne pouze nějakou tu narkotizující jistotu: věčnou jistotu, centrum kol provždy, ne pouze všechna slunce: celá fantasmagorie Jsoucnosti točí; a rovnováhu a konečnou harmonii a Mír a Září. Zenit svůj a své povznesení nade vše; nehnutnost Polárky; vševládu; a smavé, hluboké světlo v hloubce. Dosáhl Souverainního Uspokojení.

Dosáhl však i tři lidských potřebností: Naučil se silně jednat, vznešeně "snášet" dobře a bez učení se; vše to poddalo se mu formulí samo sebou: jež ona už vším tím; jeť vším. Jak psáno jest: "Budete-li parolu následovat, vše bude následovat Vás, neboť následuje z ní...?"

Agare. Zdrojem a podstatou síly je srdnatost. Srdnatost je duše ve skupenství plamenném. Vše daří se va stavu srdnatosti. Duše jindy těžká a vlehoucí se, bouří vpřed a vře víří; jasně leží před člověkem věc, o níž se mu jedná; prostředky k dosažení cíle samy mu nabízejí své služby; radostnou hrou je rozhodování se a riskování; po rozhodnutí následuje provedení, čin bleskurychlé jako vyrazí koule z hlavně hned po stisknutí kohoutku; samozřejmosti jsou vytrvalost a neoblomnost. Jádrem srdnatosti však jest: věci s nimiž člověku co činit, triumfálně vidět pod sebou, jest elevation, hlava stále vzhůru... jest opovržení - pocit bezpečnosti a zbytečnosti strachu, - možno souverainně se vším nakládat, pohrávat si. Kořenem bojácnosti je skličující iluze, že věci jsou nade mnou, bojácnost a kořenem a podstatou slabosti.

Jest jasno, která myšlenka jest nejlepším zdrojem, zdrojem síly srdnatosti, jediným zdrojem srdnatosti vůbec: myšlenka: Stojím nade vším.

Ale nade vším stojí jen Absolutní Vůle. -

Nerad užil jsem kakofonického, kakoideového, nechutného výrazu "srdnatost". Ideu vyjadřuje nejlépe slovo Muth: schází český ekvivalent, což je strašné faktum; schází ostatně i ekvivalent francouzský, hélenský, dokonce i latinský... Měl pravdu jistý Všeněmec: "Jiní národové znají courage, pouze Germani Muth?" - Měl jsem chuť psát v odstavci o tomto místě "srdnatosti" "muth" všude, ale neměl jsem k tomu Muth. Zní to pro české ucho příliš strašně. Hlavně ovšem vlivem nezvyklosti. Bude jinak - jistě už na čase obohacovati svou řeč i výbornými slovy němeskými; jako činí to se všemi možnými a nevýbornými slovy francouzskými atd. Že tak dosud nečiní je opovrženíhodná mlomyslnost a anachronismus: zaměňují se pořád za své pradědy z roku 1908. Dnes mohu si dopřát luxusy daleko grandioznější, např. politické, než tuto liguistickou kulturní samozřejmost.

Pati. Utrpení není žertovná, není dobrá moc. Těžce tísní, těžce poškozují, - těžce nechá se přemoci. - I malé utrpení je v podstatě nesnesitelné: něco na- prosto nechce se nésti, co se nechce, zhola odmítá, je věčná noc a smrt; fac- tum "nepříjemnosti" jest už prokletí a negací života, špatno o sobě; kde se zdá bolest něčím dobrým, - nějak lahodícím, aktivním, tam běží vždy o dobré, laho- díví stavy, bolesti těsně jen nádherní nejen o sobě, kde se zdá bolest ně- čím dobrým: i v účincích svých je utrpení špatnem, t.j. škodnem: direktně jen škodí. Jako moře olova dusivě leží na duši, každý vzrůstá a rašení z ní potlaču- jíc, sílu, svěžest, zdraví, z ní vypíjejíc, ducha tabetikem, bezkrevnou mátohou, psem činíc. Jen indirektně - bez jeho zásluhy, zasahováním činitelů docela jiných, vychází z něho pevnost, trvdost, sebezapření, síla, ponnání, atd... Názvat je proto dobrým - a činí tak všichni moudří a hlubocí duchové - boj proti tomuto předsudku je velmi důležité - , je směšné qui pro qio, jako nazvat žraloka vlídným a sladkým, protože přivádí do vládné, sladké náruče smrti. Boj proti utrpení je boj za dobro. Jeho ohromné důležitosti odpovídá tíha jeho. Veden pozemakými prostředky, je zcela imanní, odhaluje jen a prokrastinuje, z jamky do jamky přelévá, stlačuje na jednom konci střevo naplněné vodou.

Jen vznešenými: filosofickými zbraněmi možno utrpení vskutku ztenčovat, a zanéantissovat jednou. Leč i zde, skoto při každém způsobu filosofického boje, je ztenčování to téměř nepostřehnutelné; přes nesčetná i skvělá vítězství, ne- odolí se téměř nic ze střešné massy animálních affektů, jakoby nekonečná byla, po létech ční tu jako by na posměch stejně granitová a ohromná, jako v prvý deň boje. Nemožno extirpovat jakýkoli, třeba slabý, jen když reálný afekt; hlava tasemnice zůstane vždy ve střevě; vyhodí-li člověk oknem - a sotva se zpokojen nazpět do pokoje obrátí, - hup a sedí už na okně jiném příšerný, šlebící se nezmar. Jsou ovšem vítězství nad ideami, souvisícími jen podružně nebo laxně s ideou, o jejíž přemožení jde; vítězství více intelektuální než praktické, vagu- jící, - instinktivně vyhýbá se člověk hlavní bitvě a svádí raději sta tirail- leurských šarvátek, konejší se vypouštěním ohnostrožů, spí na líných polštářích lehkých vítězství; odsekává hned zas narůstající skupiny draka; odvěkého ani- málního hodnocení, nemaje odvalu vésti příšernou ránu k srdci. A tak dochází k zahnbujícímu divadlu: cítí-li se člověk např. stísněným následkem prázdné kapsy, zaplaší stísněnost tu desetkrát lépe nález malé bankovky než neprudší k bombardement z nejtěžších kusů jeho filosofického arzenálu. - A to mluvil jsem o afektech nemohutných; mohutný nejen, že nenechá se vůli ni filosofii ni zlomit ni nalomit, - Vůli a filosofii láme. A zmizí-li jeho moc, nastalo se to zahnáním ho, ale uniknutím mu..., - zvykem, otupením instinktivním ucpáním otovorů, jimiž do duše vtéká, atd...

Proč boj ten tak těžký? proč tendence ale stoa neměly větších úspěchů? proč zůstal člověk dodnes hovačem? proč nevede nikdy rána do srdce draka? - Protože podmínkou boje vskutku úspěšného je - Býti Bohem.

Neboť podmínkou jeho jest úplné přemožení a zničení nepřitele: zničení každého utrpení, přemožení každého podléhání, uhasení každého strachu. "Vše nebo nic" - paltí zde víc než kde jinde. Milión kroků tu činit a jeden neučinit, značí ni krok neučinit; všechny v sobě zabít, jen na jeden záchvěvek strachu zapomenout, - a vibraceta rázem může se sdělit všem těm mrtvolám a kdykoli vzkřísit je čarodějně k neztenčenému je životu. Třeba odejmu radikálně utrpe- ní všechnu půdu pod nohama.

Jaká půda? Každá nepříjemnost spočívá ve zjevném nebo tajném soudu: škodí mně to. Aby byl nepříjemnost vůbec znemožněna, k tomu vede jiná cesta: získat si vševládný soud a neviklavé přesvědčení: Nic mně neškodí, nemůže škodit, - komu nic nemůže škodit? Tomu jejdině, kdo nepodmíněn a nedotýkán, stojí nade vším: Bohu: Absolutní Vůli.

Bylo by možno argumentovat i takto: Mně třeba ne Bohu, přece jen věčné bytosti, nic ve věčnosti nemůže škodit, protože vše co se děje vede mne k postupné realizaci mých nejvyšších myšlenek, nejhlubších přání t.j. k pozvolnému dosažení všho ve Věčnosti, doveču-li se zhostit se animálního hodnocení událostí, vidícího prospěšnost a škodlivost jen dva tři roky vpřed, osvojím se věčnosti hodnocení, - pak může ovládnout ve mně soud: vše mně ve věčnosti prospívá - a já zbaven jsem všho utrpení, třeba nejsem absolutní vůlí. Dobře, ale popatříme-li zblízka na tu Věčnou všechtějící, všedosahující, nekonečnou bytost, hledáme, že je de facto Bohem. Už seternita je pradikátem jen Boha, - nesmrtelnost duše je už důkazem Deosence, je už důkazem egosolismu.

Zvláštní kapitolou zde bylo pojednání o tělesné bolesti. O tom jindy.

Však "nic mně neškodí" není zde posledním slovem: potřebuje posativního doplnku, dořknutí. Dvě možnosti tu:

1. Vše je lhostejné, bezvýznamné, pro mne nicotné.
 2. Vše je mně prospěšné, dobré, svaté, zájné, slastné.
-
1. Vše je pro mne nevýznamné, nicotné - vše je po de mnou - J. A. V.
 2. Vše mně prospívá, je mně dobré - všechno jest mými spanilými služebnými duchy, jen Věčnou Vůli mou vykonávajícími - J. A. V.

Oboje toto nazírání současně je však ludivrionistně, nazíráním božím. A vše to možno, jak vidno shrnout ve formuli "Jsem Absolutní Vůle". Ona jediná jest už vražednicí utrpení. Ona jediná jest ne pouze nejlepším jediným prostředkem Vítězství nad utrpením, jako jediná je dárkyní Síly. Myslí-li ji člověk v celé její intenzitě, je v tu chvíli imunní vůči každému utrpení; myslí-li ji matněji, imunní aspoň částečně, - vždy proporcionálně k její síle. Ale vždy při tom jest na jediné správné cestě k "vykoupení". Všechny jiné cesty do Cíle toho vůbec nepřivedou, třeba tu a tam vedou k němu na chvíli blíž, - aby hned na to od něho stejně daleko zas odvedly. Mimo mou deosenci, mimo egosolismus jest jen bloudění, oscilování a kulhání všude, všude...

Cogitare. Souveainně pohrdávané výboje ve strašidelná, ducová říší ducha, tzv. poznávání jest nejen hlavní, sebeaffirmující činností Boha, ale už i člověk. Všechno vyšší a hlubší citění i obrazotvoření je formou poznání; stejně všechno vyšší a hlubší jednání; síla je vůči slabosti jen hlubším poznáním; produktem i druhem poznání je citění se Bohem. Však dobré poznání jest jen projevem síly; nejvyšší poznání jsou vesměs dynamika. "moudrost" je nemoudrá, "hloubka" mělká, "jasnost" nejasná, "správnost" nesprávná distikce. Ne spravedlnost: chytrost, ne jasnost: síla, ne hloubka: statečnost, ne moudrost: volnost jsou právě predikáty vysokého poznání...

Správnost je to, co vyhovuje potřebám "individu"; chytrá, silná instinktivita základem jejím; Správné je to, co mně v nejširším smyslu prospívá, "pravda" to, co vede mne nejvýše, - "pravda" jsou ony doktríny, které popírají mou Deosenci, - jen proto jsou pravdivy. K nalezení jejich vede jen intelektuální čin; nenahradí ho intelektuální zrak ni ostatní smysly; pes je nejdokonalejší ze zvířat. Jen mystická jasnovidná chytrost jeho čenichu činí možnost vyslovit myšlenky, na nichž především záleží. Jsou duchové a poznáním náramně dimenzionelním i intenzivním, ale schází jediného jen, pouze psu dostupného poznání, např. berkeleyismu nebo Absolutní Vůle, - činí všechno jejich myšlení a díla vadnými a je samé jen obrovskými tragickými mrzáky; po celý život hledali v potu a zoufalství v dálkách, co každý okamžik leželo pod jejich nohama. Však nejlehčí je nejtěžší, chytrost božím darem, božím darem je "pravda".

"Hloubka" jest jen proniknutím daleko do linií nepřátelských. Vysokorozený

duch nezná rozdílu mezi myšlením a rvačkou; při každém myšlení slyší zvonění mečů, řev trub, chrapot umírajících a vítězné výchrové pochody...

Obrazná označení, označení per analogiem svědčí vždy o nejasnosti nedomýšlenosti pojmu, na jeho dně najde se vždy označení "jasnost myšlení" o schod hloub, narazíme nutně na prostý pojem "síla myšlení".

"Moudrost" je označení vysokého a zdařilého celkového poznání, zahrnujícího v sobě hloubku; jasnost a pravdivost a snad to jené ještě: vznešenost, mír, slunnost aj. Výraz ten není v češtině se žádným jiným spříbuzněn, je tedy dutý, - výpomoc z nouze. Mysleme hlouběji a shledáme, že s jádrem a tajemstvím moudrosti je volnost, a posadme expresi smele na místo "moudrosti". Volnost je totéž, co zdařilost - daření se, vzrůst už sám a základní už síla světa extenze; kde není co spoutáno, řine se už eo ipso v nekonečno; je vonná slunná záře, čistý vzduch výšin, pouhý oxygén a spokojenost. Spoutanost totéž co mrzectví, dusný dusící je hnus... Spoutané myšlení vykoná tak mnoho jako spojené ruce a spoutané ruce; před nespoutaným leží otevřená triumfální dráha do nekonečna, bezmezná, - ono jest jí už. Svobodní a nesvobodní duchové: hlavní kritérium ceny člověka. Obyčejný člověk - člověk otročící lidským opinions, pouhý otisk, pouhá opice, "genii" je totéž, co volný duch, - společnosti nepodléhající, rocher de bronze v ní, zosobněná revolta pro ni, per se ens "personalita". Nadgénius však, nejvyšší moudrost však volnost, ne pouze relativní nepodrobenost všelijakým soviálními idiotériím, ale absolutní, vůbec před ničím se nesklánějícím imperiozita a souverainita. Pojem před ničím se nesklánějícím imperiozita a souverainita. Pojem této Boží Volnosti, v jádře Boží volnosti poznání v celém mnou limitovaném objemu je čímsi novým, před něčím skláněla se až do dneška vůle každého člověka; neobjevil se dosud Nadgénius - neboli Bůh, neznamená je a tudíž nanejvýš směšná Bude Nejvyšší moudrost... Boží Volnost spočívá v učení o naprosté dominanci vůle, Libovůle nad "pravdou" a "logikou" těchto nejtěžších řetězů ducha, vlastního to Boha, praeter me, - sive vtělení idey extrovertnosti... Za zády majíc poznání o naprosté lživosti pravdy, absurdnosti logiky, kontradikčnosti a cirkulozity světa, směšné nicotnosti všeho toho neboli zavržení-telnosti okovů, - pohrává si teď Boží Volnost souvarainně jako cárem celým duchem, neméně než dáma svým kapemníčkem... -

Vše jest má absolutní hříčka; základní věta mégo ludibrionismu neboli Boží Volnosti. Na Všetřn dosazeny místo pravdy, logiky, skutečnosti: valné rozhodnutí, čin, vůle, libovůle, - ta nejbezmeznější, necouvající ani před největší absurditou ve směřícím se vědomí, že vůči základní absurditě všeho - neboli nevyhnutelné podmínce Bůží jsoucnosti, je konsekventně věc stejně absurdní, že relativní pravdivost jest jen espéce absolutní pravdivosti, nebojíc se např. tvrdit, že král Kontezuma napsal Vergiliovu Aneidu a že gepard náleží mezi pisces; a hned zase nespoutaně se dle skutečnosti a logiky řídit, jimi se spoutat, a v zápětí zas pouto roztrhnout - sebe samu negovat... a být bláznivým tancem a jediným kotrmelcem a nejstršnějším bláznivcem a blbostí a sterilitou a smradem a ničím, - a následkem toho nutně hned zas železnou vážností a nejstrážlivějším rozumem a sluneční myšlenkou a tvůrkyní nových vesmírů, - ze začarovaných, zpívajících květů hnůj a z hnoje květy tvoříc, jako její malá dceruška příroda činí, - z Ničeho vše, ze Všeho Nic, budující a zpívající smrad a sluneční hnůj a hnijený, železně vážný kotrmelec a věčnou rybí pravdu, že gepard namaloval Kontezumovu Aneidu.

"Poprvé dovolil jsem si v posledních dvou řádkách podat - špatnou ostatně - ukázkou, kam až troufám si v praxi jíti v důsledku i tato věta..." - můj absurdismus nezastavuje se u fundamentální absurdity, přenáší se jako vše, co má charakter, i v praxi. - Očradí-li Vás úmyslná a přesto jen zdánlivá nechutnost

a hloupost této otázky od mé filosofie, tím je lépe pro Vás. Chápete poněkud smysl a dosah Volnosti "poznání"? a proč toto slovo dal jsem do uvozovek? že poznání má předpokladem otrockost jako vše lidské? Se stejnou, ne větší moudrostí, jako patriarchům a králům, kněží a pámbíčkům, modám a opinionibus podléhala lidská přirozenost přirozeně pravdě, logice, skutečnosti, poznání, - jen proto jim podléhala, že byla rabská. Skok nad ni - a člověk je ve Volnosti, Absolutnu, je Bohem; však něco zcela jiného je člověk - Bůh a člověk - otrok: něco jiného je poznání a váboje a komandování, znásilňování a pohrávání... lidský duch věřil dosud, že narodil se s pouty, že bez nich nemohl by žít jako hlemýžď bez své ulity, ne; bál se každého prudšího pohybu, aby se z nich nevyvlíkl; byl stížen ataxií; nerozepjal křídla v nekonečno se nerozletěl; stvořené jím samým překážky zatarasovaly mu všechny cesty koldokola; všechna jeho díla - krotká, úlomkovitá, mrzácká a žebrácká; jen drobtý pravdy v temnotě hledal, jen hledal, jako se hledá upadnutý krejcar; však netřeba hledání, ba ani dobývání: člověk vše už má, nu pak je vševědouce, Nekonečné, dříve černé světy zdvihnou se před jeho očima, prožehnuty-li jsou vnitřní září S é Boží Volnosti vysílající své světlo na věci; Zrak jest jen vnitřní svítivost, oči jsou jediné svíčky, jediný slunce... A amizely teď všechny obtíže, s myšlením dříve spojené, padly všechny překážky v duchu a ztratily vojska proti němu dříve bojovavší, stíkájí se pod prapory jeho, pevnosti všechny otevírají mu všechny ověnčené své brány. Přerážnův jedno lano, kterým zarůstal dřív k zemi byl poután, povznesl se v nebe a vidí teprve "objektivně" nic jiného není objektivnost, než stání nad. Vše je prostě Jeho, On, je vším - vždyť je Deus...

Co dává duchu, nejlépe a jediné, jasnovídnou chytrost, tuto formu síly? Co jasnost myšlení, na sílu redukovanou? Co statečnost, srdnatost? Odpověď dává odstavec "Agare". Nejvyšší však ctnost myšlení; moudrost: Volnost zcela jest identická s Deossencí, a parolí "Jsem Absolutní Vůle". Proniknut-li jest jí člověk, samo sebou podává se mu Boží Vědění - - Omniscientia...

8.

"J. A. V." dává tedy člověku základ Božskosti a k tomu jako velkomyslným, plýtvavým nádavkem vše, čeho jako animal potřebuje, měrou vrchovatou. Vzácná to přednost, uváží-li se jak inkompatibilní bývá u člověka vše vznešené se všedním. Ale zde, - extrém se netýkájí a stýkají, - to nejvznešenější podává zde ruku všednímu- - -

Ale proč velebím tak výhody svého receptu, stejně jako přednosti ostatního svého zboží jako hochazovač a kuplířka? Čeho chci tím vlastně docílit?

"Cíl toho psaní, být Vám na cestě této poněkud prospěšný" napsal jsem na straně 3. Ale jsem benevolentní bonhomme, altruista, ovce? Nejsem spíš zlomyslný Mefisto?... Snad mám jen chuť přivésti Vás k Dáblu, zkaziv Vás nadobro. Praxe, kterou Vám vnucuju, hodila by se k tomu. Nic není způsobilejší zahradit všechny cesty nazpět, strhnout za člověkem všechny mosty... Kdybyste jako dnes skoro každý, omezil se na reflexe, meditace, teorie, narazil byste během doby na tolik absurdit, motanic, hnusu, bezkrevnosti, zaprášených pavučin, že obtáčil byste se konečně nazpět, - a zpáteční pochod mohl by se zdařit; pouhá teorie, pouhé "poznání" nezasahuje do nehlubších hloubí. Avšak budete-li postupovat prakticky dle mých pekelně lativých návodů - svodů, - zakoření se snad v žm hloubkách těch šílené idea "jsem Bůh" tak, že propadl jste navždy Dáblu. Stane se z Vás cosi tak podivného, monstrozního, že když snažil byste se vrátit ve stav bestialnosti a nevinnosti, - i kdyby zdálo se Vám časem, že se to daří, - obludná transformace Vašeho Já nenchává to už zcela vykořenit; zapomenuté třeba již vystrčí po čase zase své rohy znova a znova..., a Vy konečně s hrůzou poznáte, že z jejího očarování se už nevymaníte, - že pokusy setrást ji ze sebe, přibližují jen sílenství, - - - a že konečně přece jen ze všeho nejlepší, poddat se mu a jít dále a dále po božsky satanské cestě. A půjete, nuceně, s odporem, hrůzou, sízami, dál - dál, stále hloub zapadaje... Čeho se zde ještě dožijete, uvidíte. Věc je hrozná nade vše pomýšlení... Uchopí-li Vás jednou nežertovně, jest ztracen... Však jak zní místo z Fausta; Mefistof": Sie ist verloren. Stimme von oben: Ist gerettet. -

Však pokouším Vás ještě těmi slovy?... Však - - - zapomněl jsem zcela, že jsem egosolista? A sleduju pak tím listem cíl, pracovat jen k vlastnímu Povznesení se z lidského bahna tím, že se snažím povytáhnout z něj Vás?: skly egosolismu viděn jste mně jen obrazem něčeho, čím budu později sám, - třeba až po příštím solisticku Světového roku?... Však - - - existuju? zapomněl jsem já, zapomněl přízrak Vašeho snu, jímž jsem - že napsal: "neboť já neexistuju"? Či úmyslně hraje si ten fentom Váš na něco skutečného, jako činí ostatně všichni ti p. p. Svobodové, a Novotní, kteří se Vám zjevují v tom ludibrionistním životě, krásně Voltairem charakterizovaném jako "mauvaise plainsanterie?" A k jakému as cíli dává Vám tedy Vaše já, pod já dnes všechny ty rady?...

Však dolů z těch výšin, - nejsem eniin jen červi? V pravdě má se však toto: nemyslete, že chci, abyste jednal dle praxe mnou doporučené: dávám Vám všechny své rady proto, abyste jich neposlouchal. Jaký by v tom byl smysl, kdybyste Vy, jenž chcete být Volný, poslouchal cizích pokynů?... Avšak - existuje jiná cesta, než ta na níž ukazuju?...

Avšak - snad dávám vše to Vám jen proto, abyste se z látky této učil sám sat, na Vás se hodící?

Avšak - nenapsal jsem, že "ani písmeno nesmí být na formulí J. A. V. pozmeněno, nemá-li být celé zničeno?"

i sám sebe? Nevím sám, co chci? či jedná se jen o literární ješitnost a eskamotáž? -

Či o všechno, všechno to zároveň?

Na Vás jest, sám abyste si dal odpověď a rozhodnutí.

4.XI.1917

Ladislav Klíma

LADISLAV KLÍMA

JSEM ABSOLUTNÍ VŮLE

